

Zate

»Kako sva se znašla tukaj? Kako se je lahko vse to zgodilo tako hitro? Ali se spomniš, ko sva se odzvala na povabila? Bilo je na začetku tedna. Ne spomnim se točno, kateri dan je bil. Tekar? Gida? Ni pomembno. Zrakoplovci so elegantno letali po zraku ter peli svoje jutranje melodije. Sonce je vstalo ter obsijalo hribe in doline Jage. Topli jutranji sončni žarki so zbudili prebivalce Njeleva. Jaz sem le na hitro nekaj pojedel, da sem te lahko videl. Ti si imel trening na akademiji. Tako sem srečen, da sem prišel pravočasno. Vsi so bili zbrani okoli tebe, od najmlajšega do najstarejšega. Tako si bil fokusiran. Stal si na začetku podlage. Tam, kjer je tista ogromna packa. Imel si tisto opremo na sebi, ki sva ti jo jaz in Jacila kupila za rojstni dan. Cela dvorana je bila tiha, da si kar najlažje zbral svoje misli. Vsi smo bili nervozni in neučakani. Nato si se kar naenkrat pognal. Samo tvoje stopinje je bilo možno slišati. Bil si hiter kakor lovec. Ko si bil meter stran od konca podlage, si dvignil steber. Tako elegantno si manipuliral z zemljo. Ni bilo niti ene razpoke, niti enega samega tresljaja. Nisi začel izvajati tehnike predčasno, niti prepozno. Zadel si točno v pravem času. Steber je bil točno pod pravim kotom glede na tvojo strukturo. Prvo si dvignil levi, nato desni steber. Nekateri so trznili, kajti mislili so, da boš padel, glede na to, kako hitro si se gibal. V blisku svetlobe si že bil v zraku. Letel si kakor zrakoplovec. Tako si bil svoboden. Videlo se ti je na obrazu, da si bil vesel kot otrok. Noben ti ni mogel ničesar. Ko si se bližal tlom, si se iztegnil naprej kot nekakšna zverina. Roke so padle na tla in naredil si – tako – hiter – preval. V enem pomežiku si bil na nogah. Ti si le vzkliknil in plosknil, kajti si vedel, da boš osvojil tekmovanje. Trener je prišel odmeriti razdaljo. Bila je smrtna tišina. Ti se nisi niti ustavil, samo hodil si do klopce. Ko je on rekel 6,23 metrov – publika je ponorela. Nikoli nisem slišal tako glasnega navijanja – takšno vzdušje. Vsem si dvignil moralo do neba. Tako si bil vesel, ker si vedel, da boš zrušil rekord na tekmovanju. 6,23 metrov! Tebi se je takrat na licu pričaral tako smešen nasmeh. Prav vedel sem, kaj si si govoril v glavi.

»Tako je, sirote. Jaz sem najboljši. Glejte me. Glejte, kako sem zakon.«

Upam staviti, da si si to v glavi govoril! Haha. Ko si prišel do klopce, ti je Jacila skočila na hrbet. Tako je bila ponosna nate. Objela sta se in se poljubila. V tej točki sem se vama že pridružil. Adrenalin ti je tako močno pumpal skozi žile, da si me skoraj zdobil s svojim objemom. Ti si šel pod tuš, jaz in Jacila sva te počakala na blazinah. Pogovarjala sva se o Borimarju. Pokazal sem ji povabila. Še vedno ni bila vesela ideje. Še vedno se je bala najhujšega. Zdaj bi nama obema nabijala na nos, kako je imela prav. Takrat sem jo prepričeval, da bo isto, kakor na preteklih pripravah. Zagotavljal sem ji, da bomo zmagali. Moje besede so jo nekako umirile. Takrat si ti prišel izpod tuša. Tako si hitel, da so bili tvoji lasje še vedno premočeni. Jaz sem povabila le v zrak dvignil, ko si ti torbo vrgel in se pognal v mene. To ti še vedno zamerim. Sej vem, da je bila blazina za nama, vendar me je hrbet zelo zbolel. Takoj si prebral svoje povabilo. Takrat sem opazil, da je Jacila postajala vse bolj vesela, ko je videla, kako si ti postajal vesel. Ko si končal, si od veselja

predlagal, da gremo pit. Z ramo ob rami smo se vsi trije odpravili proti Nerkotu. Tam so bili skorajda že vsi ostali. Keden, Arke, Disan dvojčka – naša cela klapa. Vsi smo dobili povabila tisti dan. Usedli smo se za našo mizo in začeli. Koliko rund smo popili? Sedem? Devet? Ne spomnim se koliko, ampak se spomnim vsega ostalega. Spomnim se pesmi, ki smo jih peli. Pesmi, ki so slavile našo družino. Družina Gumpo. Ime, ki obuja strah v srcih ostalih družin. Teljbio, Renikvapo, Tignudi, Misa in Daču nam ne sežejo niti do kolen. Gumpo – najboljši ferummanipulatorji na licu Jage. Haha. Zapeli smo Zut, časten in močan pa Moj brat, Gumpo drag. Vsi prisotni so peli. Bilo je zakon. Spomnim se, kako je Kedar zadel tisti znak. Haha. Glede na to kako vinjen je bil, je bil to neverjeten strel. Kot po navadi smo zaprli Nerkota. Na poti do doma smo se šli stolp poskoke. A ni drugače to malo smešno. Ti. Naš ponosni atlet. Perfekcionista, ki bo zrušil vse rekorde v aviacijski kategoriji. Zmožen zmanipulirati stebre dvakrat večje, kakor je on, špice tako dolge kakor ceste, pa še nisi neki slab strelec. Ko pa v tebe zlijemo par steklenic vopija, postaneš začetnik. Haha. Samo pravim. Mene bi bilo malce sram, če bi moja punca lahko več spila kakor jaz. Igrali smo par rund, dokler ni Keden padel. Kolikokrat je tisti orjak padel pri tej igri, ampak ravno takrat si je rabil gleženj zviti. Haha. Pogrešal ga bom, veš. Tako mu zavidam, da ni rabil priti. Po onem večeru smo bili doma še štiri dni, preden nismo šli na priprave. Zakaj nisva poslušala očeta? Vse je zadel. Točno to kar je rekel, da se bo zgodilo, se je zgodilo. Mama je bila cela objokana, ker jo je skrbelo za naju. Jacila je bila tudi malce objokana. Rekla sva jim, da bova čuvala drug drugega. Da sva pripravljena na to, kar naju čaka. Takrat sva nazadnje videla očeta in mamo. To je bilo točno pred stopetimi dnevi. Točno pred tremi cikli... čas je šel mimo tako hitro.« naredi krajši premor.

»In treningi! To je bila groza. Meko je po mojem najbolj strog prebivalec na licu Jage, ampak križana gora, če ni dober varuh. Na nogah že ob 6:00. Lep čas za jutranji trening, kajne? Lepo za ogrevanje deset kilometrov, da se zbudimo. Za tem utežne vaje, da se adrenalin napumpa v žile. Na koncu pa vadba na tehniki. Aviatorji, branilci in napadalci na kratkih razdaljah, ostrostrelci, hitrostrelci... vsi so prišli na priprave. Bilo je brutalno. Meko nam ni dal miru. Na začetku me je tako živciralo njegov pristop do treniranja. Živciralo me je njegov glas, pa njegov butasti obraz... hoja. Ni mi bilo jasno, zakaj je bil tako nesramen, glasen in grob. Sam sem ugotovil, zakaj. Oh da. Ugotovili smo, zakaj. Bilo je proti večeru, ko smo jaz, ti, Arke in Piga sedeli na klopcih blizu vhoda. Takrat so se vrnili pobi, ki so šli pred nami. Boljši perfekcionista. Boljši atleti. Boljši borci. Boljši manipulatorji v vsakem smislu. Nazaj so prišli zlomljeni. Njihovi um, duh in volja – zlomljeni. Renikvapovi so jih je zdrobil v prah. Pol pa, ko so pobi govorili, kakšen poraz so doživeli, kakšne taktike so Renikvapo in Tignudi imeli... Lakoni, usmili se nas. Tisti večer se je Meku utrgalo. Ni mogel gledati, kako so njegovi pobi padali kakor muhe. Ni vedel, kaj naj naredi, da bi premagali nasprotnike. Izginil je za nekaj časa. Ko sva zbrala vse pobe, da ga poiščemo, smo ga našli na podlagah. Nikoli ne bom pozabil, kako se je jokal. Imel je na pol prazno steklenico jakire v rokah, da zaustavi žalost. Takrat smo se vsi skupaj usedli. Njegova izpoved mi še vedno vzbudi srh. Kar

nam je povedal o uniji, o njegovih izkušnjah, o tem sranju. Groza. Ni se nam opravičil zaradi svojega obnašanja, ampak nam je povedal, zakaj to dela. Pripravljaj nas je na opozicijo. Ne bom pozabil, kaj si mu rekel. Popil si zadnje kapljice jakire, vrgel si steklenico za hrbet, prijel si ga za rame, pogledal direkt v njegovo objokano lice in pravil:

»Jaz te razumem. Jaz ti oprostim. Vem, da te skrbi za nas. Vem, da te skrbi, če bomo uspeli ali ne. Čeprav je tvoja groba zunanost le iluzija, mi nekaj obljubi, varuh. Bodi tak strog in trmast prasec še naprej. V čast mi je, da sem te spoznal in ponosen sem, da si me pripravljaj. Ne bomo te razočarali, kajne pobi?«

Vsi smo vzkliknili glasen »da«. Bilo je očitno, da smo ga zadeli direkt v srce. Šlo mu je na jok, vendar je naredil klasično Meko potezo. Obrisal je solze, pogledal nas je s svojim mrkim pogledom in nam zapovedal:

»No, če ste takšnega mnenja, mi spizdite v postelje! Tole ni družinski piknik, dame! Če nekoga najdem na nogah v roku petih minutah, mu bom osebno prinesel osmrtnico, da jo sam podpiše in bo domov šel v naših krstah! Ali vam je jasno, rožice?!«

Vsi smo planili v smeh in v hipu skočili na noge. Tekli smo, kolikor so nam noge dovolile. Ali se spomniš, kakšen nasmeh je imel na licu, ko sva pogledala nazaj. To smo potrebovali. Zadnji cikel je bil zaradi tistega večera eksponentno boljši. Vsi smo postali bolj determinirani, da zmagamo. Treningi so postali intenzivnejši. Odnos med vsemi se je ojačal. Vsem se je morala dvignila za veliki dan. A se spomniš tiste trening seje, ko je bil moj trening partner Vinke? Jaz in on sva se pošteno namlatila. Še zdaj se spomnim, kako je potekala borba. On se je prvi pognal, ker je pač – aviator. Dvignil je steber pod mojim levim stopalom. Hotel me je prekucniti, a sem se ulovil. Dvignil sem steber na svoji desni in se od njega odrinil. Skočil sem mu za hrbet. Z desnico sem ga mahnil preko glave, vendar me je prasec nekako spotaknil. Hotel je dvigniti pregrado, da bi me zaprl na tla, ampak ni šlo. Preden je on dokončal pregrado, je bil steber zabit v njegovem hrbtu. Odnos ga je približno tri metre naprej. Tako močno je telebnil na tla, da je naredil potres. Haha. Jaz sem ustal in se zagnal direkt v njega. On se je obrnil na hrbet in začel streljati projekte. Takšno srečo sem imel, da sem pravočasno dvignil zid. Vedel sem, da ga imam, če ga ulovim preden ustane. Dvignil sem zid in se pognal z vso močjo. Naredil je preval na mojo levo, vendar sem sam računjal na to. Jaz sem zid pustil, da poleti naprej. V tem trenutku je bil na moji levi in zagrabil sem ga kot žuželko. Bil je moj, vendar ga je še vedno bilo treba spraviti na tla. Tu se je začela zabava. Desna roka. Leva roka. Levi brc. Desni brc. Drug drugega sva zadela v noge, roke, trup, in glavo. Med tem je vedno želel dvigniti steber pod mojimi nogami. Vsakič mi je uspelo mu kontrirati, vendar me je enkrat vmes prelisičil. Čutil sem, kako je želel nekaj zmanipulirati in jaz sem se pripravil. Ampak je samo zemljo zatresel. Genialna poteza, kajne? Ko sem mislil, da sem mu obranil udarec, me je steber zadel direkt v čeljust. Mislil sem, da mi je vse zobe zlomil. Takoj za tem me je brcnil v prsa. Skoraj sem bil na tleh, ko je naredil napako. Takoj se je pognal vame. Jaz sem odprl luknjo pod njegovim

korakom. Pridržel sem ga na mestu, nakar sem ga z desnico zadel direkt v spodnjo čeljust. Glava je skočila iz leve proti desni, kakor vzmet. Njegove noge so se vdale pod težo njegovega nezavestnega telesa in zrušil se je kot drevo. Zmaga je bila moja. A se spomniš, kako se je šopiril pred tem? Kako je trdil, da je neustavljiv, da mu noben prebivalec ne seže do kolen? Tisti dan je naredil prvi korak v svojem pohodu ponižanja. Ga že pogrešam. Pogrešam njegovo dobro in slabo stran. Z njim je bilo konec v prvih petih minutah. Vinke. Arke. Kipa. Vsi so danes padli, takoj na začetku.« Prične nekontrolirano jokati.

»To ni v redu. To ni v redu. Zakaj smo tu? Zakaj se borimo za to zmago? Renikvapovi bodo tako ali tako zmagali. Igrajo umazano. Prasci gnili! Opleli smo. Pokopali nas bodo! Pokopali nas bodo, poteptali bodo zemljo in mi bomo zbledeli v pozabo. Haha. Dragi moj brat. Vsi so imeli prav. Oče, mama, Meko – vsi.« Naredi krajši premor.

»Haha. Če bi bilo vse po pravem, bi bil ti danes na tekmi? A veš ti, da če se ne bi odzvala na povabila, bi danes lahko zrušil vse rekorde.« zopet pade v jok. Svoj pogled je usmeril na svojo desno stran. Svojo desno dlan je naslonil na s krvjo prepojeno glavo svojega brata. Konica velikosti stopala je bila zabita točno na sredino njegovega čela. Kri je že zdavnaj nehala teči, ampak je še vedno zakrivala njegov obraz. Iz žepa je vzel robec, da obriše kri z njegovega lica. Hotel je videti prelepi obraz svojega brata. Njegove temne oči, ozke ustnice, špičast nos, tisto malo brazgotino pod levim očesom. Hotel je videti svojega malega brata. Že ure je bil v tej luknji z njegovim truplom. Družini Gumpo in Teljbio sta tisti dan izgubili. Renikvapo in Tignudi so imeli večje število vojakov. Prve čete so padle zaradi kemičnega napada s strani družine Renikvapo. Njim se je uspelo izmuzniti njihovem napadu, vendar so jih ulovile Tignudi čete. Držali so se nekaj časa, vendar ni bilo dovolj. Zadnja stvar, ki jo je videl, preden je padel v nezavest, je bil njegov brat s konico v čelu. Ko se je zbudil, je bila že noč. Poiskal je svojega brata in ga privlekel v luknjo. Ni ga mogel pogledati v obraz. Ni se mogel zjokati, ker bi ga sovražnik slišal. Le sedel je zraven njega. Zbiral je pogum, da ga je lahko pogledal v obraz. Rabil je ure in ure. Vsakič, ko je poskusil pogledati na svojo desno, je takoj usmeril svoj pogled nazaj naravnost. Čez čas je začel govoriti. Na koncu je le zbral pogum, da ga pogleda. Srce se je zdrobilo na tisoče delov. V sebi je čutil hladno praznino, kajti del njega je umrl. Ni razumel, kako je lahko življenje tako kruto. Ni videl pravice v tem, da so on in njegov prijatelj umrli zaradi nekoga drugega. Njegov um, duh in volja so bili zlomljeni.

»Upam, da bodo vsi ponosni na nas. Na naju. Jaz sem ponosen nate. Jaz sem ponosen na tebe, idiot moj.« ga prime za lice in ga objame. Njegove solze so padale na lice njegovega brata. Njegove solze so sprale še zadnje sledi krvi z njegovega lica. Nežno se je le guncal naprej in nazaj s svojim bratom v objemu, ko je nekaj začutil. Zemlja se je pričela tresti. V daljavi je slišal korakanje. Ropot je postajal vse močnejši in glasnejši. Vedel je, da je to to. V tem trenutku se je njegova žalost spremenila v bes. Želel je maščevati smrt svojih prijateljev – svojega brata. Želel jih je poškodovati. Želel jih je raniti. Želel jim je povrniti bolečino, ki jo čuti. To notranjo praznino je

želel napolniti s kriki bolečine in prošnje milosti svojih nasprotnikov. Vedel je, da se bo pridružil bratu, vendar to ni bilo pomembno. Njegov edini in zadnji smisel življenja je bil to, da ubije čim več teh smradov, preden ga njegova življenjska sila zapusti za vekomaj. Zategnil je svoje povoje, zagrabil je svojo zaščito in se pripravil na prihajajoče čete. Čutil je, da so bili par metrov pred luknjo. Še zadnjič je pogledal svojega brata. iz njegovega čela je izpulil konico in jo dal v svoj desni žep. Še zadnjič je poljubil njegovo lice in mu po tistem povedal:

»Rad te mam, idiot moj. Kmalu bova zopet skupaj. Ta je zate.«

Svoj pogled je usmeril proti vrhu. Z močnim krikom je skočil iz jame. Pognal se je par metrov v zrak in zagledal približno dvajset vojakov. Takoj je dvignil špico najbližjemu nasprotniku v glavo. Ostali so streljali, vendar se je vsem projektilom izmuznil. Špice je dvigoval od leve proti desni. Prebadal je njihove noge, roke, trupla in glave. Ko je spravil štiri na tla, ga je zadela konica v predpono. Bolečino je ignoriral in je silil dalje. Skoraj ga je zadela špica v glavo, ko je naredil preval pod njo. Ko je bil na nogah, je dvignil steber direkt v nasprotnikovo čeljust. Z enim sunkom mu je zlomil vrat in iz neba so padali zobje, nakar je dobil drugo konico v levo ramo. Zavpil je bojni krik, ki je odmeval skozi pokrajino. Še bolj se je pognal v nasprotnika. Dvignil je tri špice, vendar ni nobenega zadel. Vsi so se mu izmuznili in kontrirali. Na koncu je bil potreben zadnji udarec, da je padel. Eden izmed njih je dvignil špico, ki mu je prebila levo koleno. Takrat je podlegel svojim bolečinam. Ni mogel več. Vedel je, da je konec. Vodja čete je stopil pred njim in zabodel špico direkt skozi njegov trebuh. V hipu se je pričel daviti s svojo krvjo. Njegova kri je tekla kakor reka, posledično je premazala špice in premočila tla pod njihovimi nogami. Nasprotnik je le razočarano pogledal.

»Takšna škoda. Gumpovi so vedno imeli najboljše ferummanipulatorje, a vam je manjkala inteligenca. Resno bi rabili spremeniti vašo kodo. Kako že gre? Močna oseba se postavi zase, močnejša pa? « vodja se približa da bolje sliši, kaj bo rekel. Borec je s krvjo v grlu izustil.

»Močnejša pa ti posili družino.«

Iz žepa je privlekel bratovo konico in jo zabil vodji v čelo.

»Crkni!«

Ta je v momentu umrl. Njegovi možje so le streljali. Preboden z vseh strani je obrnil svoj pogled proti nebu. Sonce je takrat vstajalo nad bojnim poljem. Še zadnjič je pogledal široko modro nebo Jage, preden je potihoma izustil.

»Na poti sem, Lipfi. Ta je bila zate.«

In s temi besedami je izdahnul. Njegovo telo in telesa padlih so globoko zakopali in zemljo poteptali. Vojno je na koncu osvojila družina Renikvapo. Jaga in njeni prebivalci so se na tisti dan

Zate

David Dominković

ŠTUĐENT

www.student.si

spremenili za vekomaj. Njihova zmaga se je zapisala v zgodovino kot velik uspeh. Uspeh, ki stoji na pozabljenih kosteh padlih.

Padlih bratov in sester, ki niso imeli nikogar drugega, kakor sami sebe.